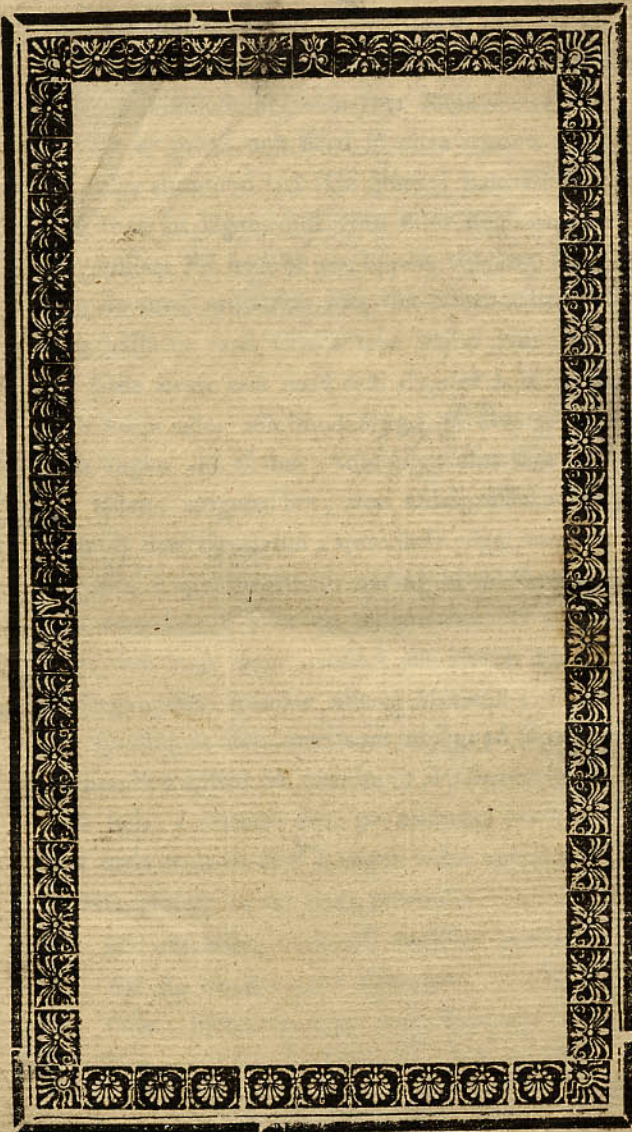

IV 61
Kinnel

Minnen
af
Abo Brand.

AF
CARL JOHAN LUTHSTRÖM.

Luthström

MINNEN

AF

ÅBO BRAND.

AF

CARL JOHAN LUTHSTRÖM.

ÅBO,

Tryckt hos J. C. FRENCKELL & SON.

1828.

MINNEN

TA

ÅBO BRAND.

TA

CARL JOHAN LINDSTRÖM

ÅBO

ÅBO BRAND

1838

FÖRORD.

Djerft lærer det otvisvelaktigt synas, att jag, med oerfarra händer, vågat vidröra en pensel, som nyss förut blifvit så skickligt behandlad. "Äfven jag är en Målare," sade väl Correggio, i medvetandet af sin egen storhet, då han betraktade en, äfven af honom, för oöfverträffelig erkänd Målares taflor. Ett sådant förhållande äger icke här rum; men äfven den svagaste vill pröfva sina vingars styrka, om han än skulle röna den olycklige Icaris öde, då hån och blygd blifver den tilltagsnes säkra belöning. At de öfrige af lustens innevånare blef det icke förunnadt att kunna följa Örnen i hans höga flygt; men då han, väl kände deras svaghet, smädande utmanar dem att, närmare än han, nalkas ljusetets boning; så äger också hvar och en af dem rättighet att följa honom så långt han kan, om också ingen annan ärelystnad dertill skulle föranleda, än att på närmare håll kunna

betrakta Jupiters gunstling, då han majestätiskt begifver sig till de för alla andra ohinnbara höjder. — Icke heller bör någon kasta harmfulla blickar på den djersve seglaren, som med sin svaga julle, endast styrd af det ofta nog bedrägliga hoppet, vågar sig ut på diktens omätliga och klippfulla haf, der tusende förföriska irrbloss, bländande framställa sig för hans syn, och täfla om att, med sitt falska sken, kunna föra honom ur sin rätta kosa, och kasta honom i sina otaliga Scyllors förrädiska famn; ty sedan han en gång upphissat seglen, så vet han ej, fastän hemstrandens vass står nickande emot honom, antingen den åter hembjuder till sin lugna strand, eller önskar honom en lycklig fortsättning på resan. — Likasom en okunnig ofta tar vilse, då han skall välja bland äkta och oäkta stenar, så förhåller det sig äfven med den, som första gången befinner sig på vitterhetens vidsträckta blomsterfält; ty då han åt Allmänheten vill sammanbinda en krans af diktens blommor, så förbigår hans ovana öga mången skön blomma, som skulle förhöja dess värde, och fä-

star deremot sin uppmärksamhet på sådana, som måhända derifrån borde helt och hållet uteslutas. Hvad min egen krans beträffar, — till hwilken jag endast sökt ihopsamla sådana blommor, som förut tvifvelsutan blifvit öfversedde, — så bör ej den billige Läsaren, som vet, att esterskörden icke kan blifva lika rik som den förutgående, göra för stora anspråk på dess ljufva doft, utan hellre betrakta den med ett öfverseende öga, i synnerhet som äfven den ringaste minnesblomma af den förgångna Staden bör, af dess forde innevånare, betraktas såsom en dyrbar relik. Således öfvertygad om, att mitt bemödande, att tillvinna mig Allmänhetens bevågenhet, icke med föraktets ögonkast blir ansedt, öfverlemnar jag med hoppfullt förtroende, mitt ringa arbete till dess rättvisa dom.

Som Phoenix åter upp ur askans askor stiger,
Di veriden honom ren som död begärit har,
Och med sin skönhets eld hvart menne-
gädet,
Som med sin tjuviga eld hvart hjerte till sig drar,
TILL
ÅBO STADS INNEVÅNARE.
Och med sin eld hvart hjerte till sig drar.

Dig, Auras sorgsna Folk, som står med tårfullt öga,
Och nederslaget mod, uppå din lyckas graf,
Med händern knäppta hop och blicken mot det höga,
Och ökar blott dermed ditt stora olyckshaf;
Att egna Dig min sång jag hoppfull vågar,
Fast den af snilletts helga eld ej lågar.

Din fordom stolta Stad, nu en ruinverld blifven,
Igenom fädrens drift har blifvit hvad den var.
Åt dig densamma kraft, af himlens hand, blef gifven;
Hos dig bor fädrens dygd med deras anda kvar;
Så jaga genast bort, med flitens händer,
All modlöshet som finns vid Auras stränder.

Den raska verksamhet skall hoppets hulda stjärna
Å nyo kalla fram att lifva upp ditt mod,
Och dig från gagnlös sorg och minnets plågor värna,
Samt resa upp åt Dig en evig minnesstod,
Som tidens afundsjuka tand ej fräter,
Och aldrig tacksam efterverld förgäter.

Som Phoenix åter upp ur askans sköte träder,
 Då verlden honom ren som död begråtit har,
 Och med sin skönhets glans hvart mensko-öga
 gläder,

Samt med sin tjusningskraft hvart hjerta till sig drar;
 Så skall ock Åbo sig ur gruset höja,
 Och med sin anblick hvarje bröst förnöja.

MINNEN

AF

Å B O B R A N D .

Non, si male nunc, et olim sic erit.

HORAT.

På lifvets vilda haf hvem ser väl seglen fyllas
 Af ständig lyckas vind, till lifvets sista stund?
 Af ödets magter, säg, hvem är som alltid hyllas?
 Med ingen dödlig än de slutit fast förbund.
 Ej någon seglare har oskadd genomhunnit
 De många blinda skär i lifvets stormhaf stå,
 Och, under lifvets fart, den lugna hamnen funnit,
 Der ödets vågor mer ej mot hans julle slå.
 Nej, först när dödens köld vårt hjertas brand ut-
 släcker,
 Och lifvets pulsar ren ha stadnat i sitt lopp,
 Och döden vänskapsfullt sin famn mot oss utsträcker,
 Om lyckans jemna gunst vi äga säkert hopp.
 Om morgonrådnaden utaf vårt lif omhöljes
 Af digra olycksmoln kring hela himlens bryn,
 Rätt ofta bakom dem en klarnad himmel döljes,
 Som snart med herrlig glans förtjusa skall vår syn;

Och om vår lefnads sol med namnlös prakt upp-
rinner,

Och lofvar glädje, fröjd, samt sälla gyllne dar,
Hon likväl ofta nog från oss med hast försvinner,
Och om sin återkomst knappt lemnar hoppet kvar.
Väl stå i ödets bok beskrifna livets skiften,
Men ingen forskarblick den skifern lärt förstå;
Och om den hemlighet, som döljs i denna skriften,
En idiot och lärd i samma mörker gå;
Ty då man tror, som bäst, sig på sin lefnadsbana
Ha fängslat lyckan kvar, så har hon från oss flytt,
Och då man aldraminst dess återkomst kan ana,
Hon står med glädttig min och helsar oss på nytt.
Men om ock ej för oss mer hoppets stjerna tindrar,
Om vi af plågans hand blott undfå sår på sår,
Jag vet en läkare, som alla plågor lindrar,
Och som så hög som låg alltjemt till handa går.
Det Religionen är. Hon i de sår som blöda
Den balsam gjuter ut som lindrar alla qual,
Och ve det menskobröst, som, när dess lärar flöda,
Ej deri finner tröst och åktar på dess tal.

* En herrlig blomma nyss jag såg på Auras stränder,
Som med en färgrik drägt förtjuste en och hvar;

Som vattnades alltjemt af omsorgsfulla händer,
Och icke nejdens blott, nej landets prydnad var.
På kraftfull stängel stödd hon ej för stormar bäfvat,
Och aldrig fruktat än för deras vilda hot;
Och fast dess sköna lif i tusen faror sväfvat
Hon likväl alla dem beslutsamt gått emot.
När nyss sitt ljuftva doft hon rundt kring landet
spridde,

Och med en konglig prakt en anrik krona bar;
När af dess syskons tal ej någon ros bestridde
Den företrädesrätt hon ägt från fordna dar;
När hvarje landets barn med vällust syntes dröja
Att skåda hennes glans, och henne dyrkan ge,
Hvem trodde då att hon sitt hufvud skulle böja
Så snart för ödens slag och sin förvandling se?
Nu från sin stolta höjd är hennes krona fallen,
Och åter till sitt stoft den sköna blomman gått;
Dess stängel lösryckt är, som förr stod rak som
tallen,
Och vandraren knappt ser den plats der blomman
stått.

Med blomman menar jag er stad, J Auras söner,
Som landets skönsta ros och största prydnad var.
Den nu försvunnen är; ty fåfångt edra böner
Sig sökte tränga fram till alla verldars Far. *

Den dag till ända var, och natten ren utbredde
 Utöfver stad och land sitt hemska sorgeflor;
 Och Morpheus, sömnens Gud, den vallmodryck
 tillredde

Som ofta lyckliggör det bröst, der sorgen bor.
 Af dagens mödor trött, en hvar i hyddans sköte
 Sig redan inneslöt, att njuta lugn och frid;
 Ej anande den storm, som honom går till möte,
 Och som förstöra skall hans sköna sällhets tid.
 Men i ett åskfyldt moln den blixten redan ljungar
 Som snart förstör, o folk! din lyckas sköna dröm;
 Den handen färdig står, som honom nederslungar,
 Och snart dig hölja skall med vredens lava-ström.
 Du drömmer blott om lugn, och är i lika fara
 Med vandraren som går vid Nilens blomsterstrand,
 Och tror sig ren försatt i Edens nejder vara.
 Och blir dock snart ett rof för crocodilens tand.
 Hör klockans dofva klämt! dess röst ej mera kärlig
 Som fordom, då den bjöd er in till nådens hus;
 Nej, hennes stämman nu, som dödens, är förfärlig
 Och kallar hastigt ut en hvar bland eld och
 grus.

Men, ve dig, arme tolk, som ödets dom förkun-
 nar!

Som Ananias son det äfven dig skall gå;
 Ej heller öfver dig sig eldens magt varkunnar,
 För dina olycksbud du snart skall lönen få.

Han skall då falla
 Den gamle staden,
 Som sju århundraden
 Har redan prunkat
 Vid Auras strand.
 Han står och tänker
 På flydda tider,
 Och flera minnen,
 Af sorg och glädje,
 Då måste uppstå
 Uti hans själ.
 Han minns den tiden
 Då mörkret hade
 Sin svarta slöja
 Kring verlden bredt,
 Och på förnuftet
 Sin afgrundsboja
 Med grymhet laggt.
 Ty ljuset skulle
 (Så var dess lära)
 För evigt släckas
 I verlden ut.
 Då, fastän ung,
 Han med ett spetsadt öra
 Tog mot hvar nyhet
 Till honom kom;
 Och reste altar,
 Som alla andra,

Åt mörkret opp.
 Men manna-åren
 Bortryckte bindeln,
 Som stal bort ljuset
 Från skarpsynt blick.
 Då såg han tydligt
 De jätte-själur,
 Som modigt stridde
 För ljusets sak.
 Till dem han slöt sig
 Med trofast hjerta,
 Och bortdref dimman,
 Som länge insvept
 Det fria land.
 Då njöt han lifvet,
 Som hjeltar bruka,
 Ej uti vällust,
 Men bardalek;
 Ty hjeltens njutning,
 Den aldrahögsta,
 Är just då striden
 Som hetast är.
 Ock lugnet sällan
 Besökte honom,
 Ty nya stormar
 Alltjemt uppstodo
 Som tycktes hota
 Hans hjeltelit;

Men om ock ofta
 Rätt månget svärdshugg
 Sig djupt inträngde
 Uti hans bröst;
 Han dock förstod
 Med klokhet hela
 De djupa sår
 Han uti striden fått,
 Och stod, som Antheus,
 Med lika styrka,
 Från jorden opp.
 Kom så en kämpe,
 Med lömska vapen,
 Som honom anföll,
 Helt oberedd;
 Då stalp den gamle,
 Förfärligt sårad,
 Till jorden ned,
 Och hjelte-elden
 Uti hans öga
 Sågs slockna ut.

Den tid var kommen
 Då ödet skulle
 Med ohörd grymhet
 Sin vrede släcka
 På Auras folk;

Och genom elden
 På en gång störta
 Så rik som fattig
 I ryslig nöd.
 Han väl i början
 Så lömskt sig smyger
 Med sakta fjät;
 Men snart uppreser
 Han stolt baneret,
 Till allas skräck,
 Och manar döden,
 Sin vän och frände,
 Till troget bistånd
 I denna strid.

Se eldslågan sträcker
 Vidt ut sin arm,
 Och hjertat kläcker
 I hvarje barm,
 Då intet släcker
 Dess vilda harm.

Som en reiad tiger
 Ser dess anlet ut;
 Vreden likväl stiger
 Mer med hvar minut.

Nej, i sjelfva Troja,
 Tänd af Grekens hand,
 Från palats till koja,
 Var ej värre brand.

Rökmolnen stiga
 Till himmelen opp;
 Förvirring i liga
 Med lågornas tropp
 Sig allmänt utbreder
 Bland qvinna och man.
 Till himlen man beder,
 Dock röres ej han.

X
 Hämma din vildhet förödande låga!
 Är du ej mätt, af olyckligas nöd?
 Redan du härjat bland höga och låga,
 Plågat så många med fasansfull död.
 Grym och förfärlig ibland oss du rasar,
 Rövvar bort allt som Försynen oss gaf;
 Afgrunden sjelf för de marterna fasar,
 Hvarmed din vrede nu uppfyllt sitt haf.

Häll! — Se der från kōjan rymmer
 En af åren nedtyngd man;
 Evig natt hans öga skymmer,
 Och ej dig han skåda kan.
 Från sin barndoms kära hydda
 Rycks han nu bland lågor ut;
 Hvem skall nu den gamle skydda,
 Vårda till hans dagars slut?
 Ack, hur lycklig, om han förr
 Hunnit genom grafvens dörr!

Eldsmoln på eldsmoln allt mera sig hopa,
 Fäfängt till himlen om miskund vi ropa,
 Eldskurar störta från skyarna ned.
 Murarna krossas, de fasta och gamla,
 Stenhus på stenhus med buller nedramla,
 Gator och gränder betäckas dermed.

Der ser du en som alltid sökte
 Att samla skatter hög på hög;
 Som för de store ryggen krökte,
 Men blod utur de arma sög.
 Hans guld och silfver nu smält samman,
 Hvarvid hans slemma själ sig fäst,

Och allt på en gång tårs af flammen,
 Som kanske var hans första gäst.
 Han sina händer vildt ses vrida,
 Och klagar Gud för grymhet an,
 Och säkert ibland dem som lida
 Den mest olycklige är han.

Se der en man, hvars dörr ej stängdes,
 När nöden klappade derpå;
 Kring hvilken trogna vänner trängdes,
 Och ännu göra likaså.
 Han är Försynen undergifven,
 Fast allt hans goda borta är,
 Och hoppas till den strand bli drifven
 Der himlen honom hjälp beskär.

Fast elden rundt kring huset lågar,
 Se der en mor, som trotsar den,
 Hon efter farans höjd ej frågar,
 Ty hennes barn är borta än.
 Hon finner det, och hastigt sluter
 Hon denna skatten i sin famn;
 Och utaf glädje tårar gjuter,
 Då barnet stapplar fram dess namn. —

Ack, ett ömsint modershjerta
 Af Guds kärlek bilden är.
 Hur kan jordens qual det smärta,
 Då det himlen med sig bär!

Förskräckliga syn! Om människans hjerta
 Demanten i hårdhet ock öfvergick,
 Det skulle dock nu upplösas af smärta,
 Och stelna af skräck vid så sorgelig blick.

Der eldregnet tycks sina krafter uttömma
 Och rökmoln tycks qväfva hvar levande bröst,
 Der ingen om kommande räddning kan drömma,
 Och döden upphöjer sin mäktiga röst;
 Der ligga de sjuka, de fattiga arma, —
 Hvarthän de ock blicka, de se intet hopp,
 Och anropa himlen, med böner så varma,
 Men mägta ej röra sin kraftlösa kropp *).

*) Ganska många af dem, som i sina sängar blifvit från Fattighuset på gatan nedburne, hade utan tvifvel blifvit ett rof för lågorna, om icke några ådelt sinnade människor, dem händelsen ditfört, hade räddat deras lif.

Så kärt är oss lifvet, att fast vi erfara
 Af olyckans lotter hvar lott i sin höjd,
 Man tycker dock döden sin fiende vara,
 Och lifvet den vän, som bör helsas med fröjd.

Himmelske Fader, o låt dig försona!
 Hör du de menlösa spenbarnens bön?
 Huru de ropa: "o Fader oss skona,
 Visa oss små af din kärlek ett rön!
 Icke mot dig vi oss kunnat förbryta,
 Rent är vårt hjerta och älskar blott dig;
 Skall du nu blomman från stängelen bryta
 Innan den ännu fått utveckla sig?
 Hvem skall väl nu dra försorg om oss arma,
 Då våra fäder du störtar i nöd?
 Himmelske Fader, dig likväl förbarma!
 Hör våra böner för Frälsarens död!"

O, klagen ej J små! Hans milda fadershjerta
 Har hvar och en af er vid sig med ömhet fäst.
 Han plånar ut er sorg och stillar eder smärta;
 Hvad eder görs behof det vet han aldrabäst.)

Som jagade hinden,
 Som stormande vinden,

Dock eldslågan far,
 Hon ser oss i nöden;
 Men grym såsom döden,
 Hon ingenting spar.
 Försvunnet är modet
 Hos qvinna och man,
 Förisadt är blodet
 I ådrorna rann;
 Dock bättre är döden
 Som slutar vårt qual,
 Än grufliga öden
 I jemrens dal.

X O, ve dig arma Stad! af rykande ruiner
 Du endast nu består, och snart man dem ej ser;
 Och ödets vilda storm ännu omkring dig hviner,
 Förbittrad att han ej har magt att skada mer.
 Der ligger du, o Stad! som fordom stolt dig höjde
 Och ingen like såg uti din syskonring.
 Dig ödets hårda hand på en gång nederböjde,
 Och af din fordna prakt ej skonte någonting.
 Så står på Libanon en tusenårig ceder,
 Och ser med högsint blick på dalens sköna trakt,

Tills honom en orkan med vildhet störtar neder,
 Och har dess krona ned till småträns fötter laggt.
 Allt elden jemnat har. — Om lyckan fordom gifvit
 Åt någon gunstling mer af sina skatters mängd,
 Hans tillstånd lika nu med uslingens har blifvit,
 För hvilken han förut höll dörren noga stängd.
 Ack, uppå lyckans mark så sällan ses framskjuta
 En skön och frodig brodd af ädelmod och dygd!
 Det är der sorg och qual sitt störtregn på oss
 gjuta

Som store själar haft och ha sin fosterbygd.
 Hvert skolen J väl fly? Hvem skall väl eder skydda
 Som än Försynen har förunnat flera dar?
 J hafven ju ej bröd, J hafven ingen hydda,
 Och mången gammal vän, i nöden fyrken spar.
 "Vi till Guds tempel gå, att der hans Ord få höra;
 Och Herren mächtig är, Han skänker hjälp och
 tröst;

Vårt hjertas varma bön skall nog hans godhet röra,
 Och glädjen platsen ta, från sorgen i vårt bröst."
 J till Guds tempel gån? Hvad! har ej eldens låga
 Det Gudahus förstört, der förr J gerna dröjt?
 Jo, allt förhärjadt är! — På plågans kalk full råga,
 Sanct Henrik fåfångt har sin röst till himlen höjt.
 Ack! vänten icke mer att klockorna er kalla
 Att gå i Herrans hus, ty stum är deras röst.
 Den stränga eldens magt dem från sin höjd bjöd falla,
 Sen ren de staden spätt en grym förstörings höst.

Om vandrare du går att Herrans Ord få höra,
 Vik icke mera nu i gamla templet in,
 Ty endast murar der för stormens ord ha öra,
 Men ingen näring fås, som mättar själen din.
 Ej orgelns toner mer, de mäktiga men ömma,
 Till andakt stämma upp en rörd och botfull själ;
 Ty eldens vågor ren i deras ådror strömma,
 Och sprida ut det gift, som deras kraft bortstjäl.
 De höras icke mer, de tända ingen låga
 Uti de sälla bröst, som glödde blott för Gud;
 Och endast deras stoft är helgedomens åga,
 Men ingen dödlig mer får höra deras ljud.
 Och om af syndens qual du frätes i ditt hjerta,
 Och ångerns bittra sorg förqväfva vill ditt bröst,
 Du ej vid korsets fot får lindring i din smärta,
 Ty Frälsarn der ej mer dig skänker någon tröst.
 Förtviflen likväl ej! Densamme Gud som vakar
 På minsta väsens lif; som skänkt oss dagens bloss,
 Om på grundvalarne utaf vår tro han skakar,
 Så gör han endast det att bättre pröfva oss.
 Guds kyrka öfverallt man uti verlden finner,
 Ifrån den höga döm till tiggarns trånga vrå.
 Om endast sökaren af helig andakt brinner,
 Han säkert tröst och hjälp af himmelen skall få.

Du Musers helgedom och Auras stolta prydnad!
 Som njutit Furstars hägn och deras nåd var värd,

Du måste älvenså för lågan visa lydnad,
 Ditt hufvud räcka fram för ödets grymma svärd.
 Hur glänste ej af fröjd hvar fars och moders öga,
 När de sitt hjertas hopp fått anförtro din vård?
 Du det förskönade, med färger, rika, höga,
 Som skiftade så skönt uti din tempel-gård.
 Hur slog ej utaf fröjd, af glädje och förtjusning,
 Förri mången ynglings bröst, då för hans spejar-blick,
 Förut af natten höljid, du viste dagens ljusning,
 Och när han utaf dig sin lön för mödan fick.
 Som när till Alpens höjd en tröttad främling hinner,
 Och derifrån förtjust Italiens parker ser,
 Han sig så ljuft belönt för resans mödor finner,
 Och åt sin glädjes flygt han fria tyglar ger.
 De stolte pelare som Statens bördor bära,
 Du snillrikt färdiggjort, med skicklig mästarehand.
 Nu är din verkstad tom, och Statens fall är nära,
 Ty döden redan har förordat hjertats brand.
 Är icke Staten död, då dödt är Statens hjerta?
 Ty endast derifrån dess lemmar lifskraft få.
 Hur kan då enskilt sorg nu våra sinnen smärta?
 Ty ingen annan sorg kan denna öfvergå.
 Dock tröstom oss dermed: den blomman vintern
 sluter

Uti sin kalla famn; dess hjerta mer ej slår;
 Men när den blida vår på den sitt maj-regn gjuter,
 Hon qvicknar åter vid och skönare uppstår.

Från sorgens dystra hem, o Folk! du säkert önskar
 Att jag min sångmö's fart till glada höjder styr;
 Men ack! på sorgens mark ej någon glädje grönskar,
 Och i Tartarens natt ej dagen nånsin gryr.
 På vinterns drifvor ej man sommarns blomster finner,
 Och vinterns nöjen ej, när ängen grönklädd står,
 Och uppför bergets spets ej någon källa rinner,
 Ty allt sin jemna väg, uti naturen, går.
 Vänd ögat från den Stad, der förr du lycklig bodde
 Inunder eget tak, med lyckans skänker nöjd;
 Der du af ingens nyck, och ingens gunst berodde,
 Och der du njöt hvar dag en fordom okänd fröjd.
 Der stoj af glada barn, som muntert kring dig lekte,
 Föryngrade ditt lif och döljde årens spår;
 Der trogen makas hand med kärlighet dig smekte,
 Och der du drömde blott om sälla framtid's år.
 Nu på de fält, der nyss din mödas skörd blef bergad,
 Du med det lilla står, som du från lågan fick;
 Och himlen öfver dig står än med blodmoln färgad,
 Och hotar dig ännu med mörk och bister blick.
 Du står bland spillrorna utaf din fordna lycka,
 Och maka, vänner, barn dig snyftande omge.
 Dens bröst som denna syn ej kan till jorden trycka,
 Kan ock sin moders lik med torra ögon se.
 Men ock af vänners tal du återser ej alla;
 På många utaf dem har döden laggt sin hand;
 Men sälla äro de! Då våra tårar falla,
 De flyttat öfver ren till salighetens land.

Dig, ädle menskovän, som faran icke skydde,
 Men, blott för andras skull, åt henne spetsen bjöd,
 Dig helgar jag en tår! En inre röst du lydde,
 Och himlens Herre visst dig skänkt en salig död.
 Det hör en menska till med nödens barn att gråta,
 Och på allt möjligt sätt dem skänka hjälp och tröst;
 Men den för andras väl sitt eget lif vill låta,
 Hans grafvård ristad står i hvarje känsligt bröst.

Du som ett vittne var till eldens grymma låga,
 Och vet hvad utaf Ditt du ännu äger kvar;
 Dig ej förtviflan så med sina qual bör plåga,
 Som den frånvarande, som make är och far *).
 Olycklig är väl den sitt hårda öde känner,
 Då hoppet ingen tröst om dess förmildring ger;
 Men mer olycklig den som ovissheten bränner,
 Ty med förstoringsglas han sina plågor ser.

Men än ej rågad är den kalk J måsten tömma,
 Än har Försynen kvar sitt plågoris i hand;
 J stån omgifne än af dem som för er ömma,
 Vid dem naturen har er fäst med starka band.
 När barnen ropa högt: "Vi hungra och vi frysa,"
 Och sorgens heta tår förbränner deras kind,

*) Flere af Stadens innevånare voro bortreste till
 Tammerfors marknad, och blefvo först på hem-
 resan derifrån underrättade om det olycksöde som
 drabbat Åbo.

Hvad svaren J dem då? Hvert hjerta måste rysa.
 Att vara utan bröd och stå i kylig vind!
 Ack, tidigt blifva de ett mål för ödets nycker,
 Som jaga dem från er och älskad fosterbygd,
 Dit ingen far och mor dem mot sitt hjerta trycker,
 Och i de unga bröst ingjuter själens dygd.
 Hvem blef i lifvets vår väl den formåga gifven
 Att styra jullen sin med så förfaren hand,
 Att den af lifvets storm ej ur sin kosa drifven,
 Så småningom förstörs mot hvarje klippfull strand?
 För vänskap nöden är en sträng, men säker degel;
 Ty i sitt domslut ej den domarn vilse tar;
 Han läser hjertats halt och ser i själens spegel,
 Och ingen använd list hans skarpa syn bedrar.
 Om nu en enda vän af alla dem du kände
 De dina i sitt skygd och sin omvårdnad tar,
 Så tacka himlens Gud, att han en vän dig sände.
 Ty vet: en redlig vän är mer än mor och far.
 Säll den som får en vän i sina armar sluta,
 När ödets hårda lag hans undergång befallt;
 Och hjertats ljufva dagg uppå hans bröst utgjuta,
 Han är dock afundsvärd, ty han har ännu allt.
 Om all den rikedom i Croesi salar blänkte,
 Och all den dyrbarhet i nya verlden finns,
 Mig lyckan velat ge, jag gerna allt bortskänkte,
 Att få en trogen vän, som mig med ömhet minns.
 Men, se dig kring, o Folk! hvad tal af menskovänner
 Som ilar dig emot, med gifmild vänskaps hand!

Blott dina lidanden rätt mången af dem känner,
 Men drages dock till dig af mensklighetens band.
 Ej endast den som sett, i öfverflödets sköte,
 Sig ständigt vaggas fram uppå sin lefnads färd,
 Dig går med hjertlig fröjd, på sorgens stig till möte,
 Och visar nu att han var lyckans ynnest värd.
 Men många utaf dem, som egna sorger fräta,
 Och som en lägre börd till nöd och armod dömt,
 Uti sin ädla själ ej Lidners ord förgäta:
 "Det usling usling ger, blir ej af himlen glömdt."
 Se! Fosterlandets Far på dig med ömhet skådar;
 Af kärlek till sitt Folk hans fadershjerta slår;
 Han tvinnar åter höp din lyckas fina trädar,
 Och skall med hjälpsam hand förbinda dina sår.
 Från mulna himmelen han snart skall molnen skingra,
 Och låta glädjens sol på fästet tåga fram;
 Och omkringdigsin arm, som murgrönsrankan slingra
 När med sitt täta löf hon famnar trädets stam.
 Som Ariadnes tråd sågs Theseus lyckligt föra
 Ur Gretas Labyrint, som skulle bli hans graf;
 Så NICOLAI nu med eder ock skall göra,
 Då med sin ädla röst han lugnar ödets haf.
 Men när J åter sen de boningar uppstiga,
 Som med förtrolighet tillbjuda er sitt skygd,
 Med ouplösligt band då låten eder viga
 Med nit för Fosterland, för Religion och dygd.
 När välmagt åter in på smyckad tröskel träder,
 Och lyckan, hvad ni mist, er dubbelt återger;

När åter hoppets sol, med all sin glans er gläder
 Och såret heladt är, som förr förskräckte er;
 Låt då ej prakt och flärd få edra sinnen söfva
 I veklig slummer in! De jemt i bakhåll stå,
 Och mer än lågans eld från eder de bortröfva,
 Om endast de hos er en öppen tillgång få.
 När de med smickrets röst om edert välstånd ljuga
 Och hålla er med våld i sina bojor kvar;
 De både kraft och mod och dygder från er suga,
 Och hölja eder sen med blygd på ålderns dar.
 Och ingen eld så het, som blygselns låga bränner,
 Ty tiden, sorgens bot, den aldrig släcka kan;
 Och ej den tåreström, som ifrån ögat rinner,
 Ty den i eget bröst sin näring alltid fann.
 Låt eder lefnad jemt en trogen stämpel bära
 Utaf den rena dygd, som i ert hjerta bor;
 Och glömmen framför allt ej himlens Gud att ära,
 Ty lycklig är den man som tryggt på Honom tror.
 O handlen alltid så, att lugnt J kunnen segla,
 När helst J önsken det, på minnets klara flod;
 Att utan rodnad der J vågen eder spegla,
 Förvissade att se er egen ärestod!

Då om ödets magt all världen hvälfver

Att sin vredes galla gjuta ut;

Och i hjertat jordens axel skälfver,

Kan man vänta, lugn, på stridens slut.

